בס"ד

יום ב', ו' ניסן תשנ"ח (6 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,
יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם
אבא קובנר, 1978

נפתח קודם-כל, עם השלמה משבוע שעבר, כתוב הנעת תמיכה מעליך או יקרא אחרת למאוכ בפסח:
אמרה התורה: "כל שמחבר לא תאכלו" ופירשו חכמינו ז"ל שאין איסור חמץ נוהג אלא במיני דגן בלבד, ואילו הדגוקים בכופרים בתורה - שאל-פה מפרשים את המקרא כפשוטו שאוסרים כל טעם של חימוץ אפילו אינו ממיני דגן, ונמצאים מחמירים יותר ממה שאמרו חכ"ל ואומרתם לו אילה אלא כפירה בתורה. לכך אנו נוהגים כמאכל חימוץ שאינו "חמץ" כדי לקיים דברי התכמים.
[סוף ההגדה]

ומכאן לשיר בניסן

זכות 39 שנה שהיה ישראל במדבר, מתה עליהם מרים הנביאה ומסרו ישראל אחד משלושת הפרנסים הטובים שהיו להם במדבר: משה, אהרון ומרים אחותם. ולמה נקרא שמה פרנסים טובים? שבכותם היתה להם לישראל שלוש מתנות טובות: המן בזכות משה, ענני הכבוד בזכות אהרון, ובאר המים בזכות מרים.
וכשמתה מרים, נסתלקה מהם הבאר:
"ויבאו בני ישראל, כל העדה, מדבר צין בחודש הראשון וישב העם בקדש, ותמות שם מרים ותקבר שם. ולא היה מים לעדה, ויקהלו על משה ועל אהרון" [במדבר כ']
וקבעו אותו יום, תענית דיבור לזכות, על מות בדקה צו.

שנה אחת לאחר מכן, נבנה אותו יום במאורע אבול אחר - של שמחה. באותו יום נבקע הירדן לישראל ומימיו דמו לים וך אחד ועברו ישראל בתוך הירדן ורגלם של אבותינו דרכה בעפר הרשונה עד אדמת ארץ הבתיחה. בעלותם מן הירדן צבוא לרשת את ארצם.

ובזכרון:
- בשנת תשל"ד (1974) הישיבה עמדה אומרת את ד"ת הבינים שלו על המעשים מיוחדת יום כיפור. התבטר הרמטכ"ל דאז, דוד אלעזר.

יום נעים!